

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-48/98,

Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables, SA (Acerinox), με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους A. Vandencastele και D. Waelbroeck, διηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον W. Wils και την K. Leino, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 98/247/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (υπόθεση IV/35.814 — Προσαύξηση της τιμής του κράματος) (ΕΕ L 100, σ. 55),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, M. Βηλαρά και N. J. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: G. Herzig, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Οκτωβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα περιστατικά της υποθέσεως

- 1 Η Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables, SA (στο εξής: Acerinox ή προσφεύγουσα), είναι εταιρία ισπανικού δικαίου, που δραστηριοποιείται στον τομέα του ανοξείδωτου χάλυβα και, ειδικότερα, στον τομέα των πλατέων προϊόντων. Ελέγχει τον Ισπανό παραγωγό επιμήκων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα Roldán, SA, καθώς και έναν Αμερικανό παραγωγό πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα.

- 2 Ο ανοξειδωτος χάλυβας αποτελεί ιδιαίτερο είδος χάλυβα, με κύριο χαρακτηριστικό την αντοχή στη διάβρωση. Η ιδιότητα αυτή του προσδίδεται μέσω της χρησιμοποίησης διαφόρων στοιχείων κράματος (χρωμίου, νικελίου, μολυβδαινίου) κατά τη διαδικασία παραγωγής. Ο ανοξειδωτος χάλυβας χρησιμοποιείται υπό μορφή πλατέων προϊόντων (σε φύλλα ή ρόλους, θερμής ή ψυχρής ελάσεως) ή επιμήκων προϊόντων (σε ράβδους, χονδρόσυρμα ή είδη καθορισμένης μορφής, θερμής ελάσεως ή τελειωμένα), όπου τα πλατέα προϊόντα αντιπροσωπεύουν το 82 % των πωλήσεων τελικών προϊόντων ανοξειδωτου χάλυβα. Τα πλείστα των εν λόγω προϊόντων είναι προϊόντα ΕΚΑΧ κατά την έννοια του άρθρου 81 της εν λόγω Συνθήκης.
- 3 Στις 16 Μαρτίου 1995, κατόπιν της δημοσίευσης σχετικών πληροφοριών σε εξειδικευμένα έντυπα και καταγγελιών από καταναλωτές, η Επιτροπή ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 47 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, από διάφορους παραγωγούς ανοξειδωτου χάλυβα να της διαβιβάσουν στοιχεία ως προς την εκ μέρους τους εφαρμογή μιας κοινής αυξήσεως των τιμών, που είναι γνωστή ως «προσαύξηση της τιμής του κράματος».
- 4 Η προσαύξηση της τιμής του κράματος είναι μια επιβάρυνση της τιμής, η οποία υπολογίζεται με βάση τις τιμές των στοιχείων κράματος και η οποία προστίθεται στη βασική τιμή του ανοξειδωτου χάλυβα. Το κόστος των στοιχείων κράματος που χρησιμοποιούνται από τους παραγωγούς ανοξειδωτου χάλυβα (νικέλιο, χρώμο και μολυβδαίνιο) αντιστοιχεί σε σημαντική αναλογία κόστους παραγωγής. Οι τιμές αυτών των στοιχείων είναι εξαιρετικά ευμετάβλητες.
- 5 Οι μέθοδοι υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος έχουν μεταβληθεί με την πάροδο του χρόνου και ανάλογα με τους παραγωγούς. Κατά τις επιτόπιες επιθεωρήσεις που πραγματοποιήθηκαν δυνάμει του άρθρου 47 της Συνθήκης ΕΚΑΧ αλλά και σε ορισμένα έγγραφα που απηύθυναν στην Επιτροπή, οι παραγωγοί των πλατέων προϊόντων ανοξειδωτου χάλυβα εξέθεσαν ότι χρησιμοποιούν την ίδια μέθοδο υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος, με εξαίρεση τις τιμές αναφοράς (ή τιμές ενεργοποίησης) από το 1988. Πάντως, το 1991, συνεπεία της πτώσεως των τιμών των στοιχείων των διαφόρων κραμάτων σε επίπεδα κατώτερα των τιμών ενεργοποίησης, οι παραγωγοί εφάρμοσαν μηδενική προσαύξηση της τιμής του κράματος.

- 6 Βάσει συλλεγέντων στοιχείων, ιδίως δε αντιγράφων εγκυκλίων επιστολών που απηύθυναν οι εν λόγω παραγωγοί στους πελάτες τους ανακοινώνοντάς τους την τροποποίηση των βάσεων υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος, η Επιτροπή απηύθυνε, στις 19 Δεκεμβρίου 1995, σε 19 επιχειρήσεις ανακοίνωση των αιτιάσεων. Οι απαντήσεις που έδωσαν οι επιχειρήσεις αυτές ώθησαν την Επιτροπή να προβεί σε νέες έρευνες δυνάμει του άρθρου 47 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 7 Τον Δεκέμβριο του 1996 και τον Ιανουάριο του 1997, μετά την πραγματοποίηση από την Επιτροπή μιας σειράς επιτοπίων επιθεωρήσεων στις εγκαταστάσεις, οι δικηγόροι ή οι εκπρόσωποι ορισμένων επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων της Acerinox, γνωστοποίησαν στην Επιτροπή την επιθυμία τους για συνεργασία. Συναφώς, υποβλήθηκαν δηλώσεις στην Επιτροπή, στις 17 Δεκεμβρίου 1996, από την Acerinox SA, την ALZ NV, την Avesta Sheffield AB (στο εξής: Avesta), την Krupp Thyssen Nirosta GmbH (στο εξής: KTN), την Usinor SA (στο εξής: Usinor ή Ugine), καθώς και στις 10 Ιανουαρίου 1997 από την Acciai speciali Terni SpA (στο εξής: AST).
- 8 Στις 24 Απριλίου 1997, η Επιτροπή απηύθυνε στις επιχειρήσεις αυτές, καθώς και στην Thyssen Stahl AG, μια νέα ανακοίνωση των αιτιάσεων που αντικατέστησε αυτή της 19ης Δεκεμβρίου 1995.
- 9 Στις 21 Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 98/247/ΕΚΑΧ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ (υπόθεση IV/35.814 — Προσαύξηση της τιμής του κράματος) (ΕΕ L 100, σ. 55, στο εξής: απόφαση).
- 10 Κατά την απόφαση, οι τιμές των στοιχείων κράματος και του ανοξειδωτου χάλυβα μειώθηκαν αισθητά το 1993. Όταν, από τον Σεπτέμβριο του 1993, η τιμή του νικελίου αυξήθηκε, τα περιθώρια των παραγωγών μειώθηκαν σημαντικά. Για να ανταπεξέλθουν στην κατάσταση αυτή, οι παραγωγοί των πλατέων προϊόντων ανοξειδωτου χάλυβα, με εξαίρεση την Outokumpu, συμφώνησαν κατά τη διάρκεια μιας συσκέψεως που πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 16 Δεκεμβρίου 1993 (στο εξής: σύσκεψη της Μαδρίτης) να αυξήσουν με συντονισμένη ενέργεια τις τιμές τους τρο-

ποποιώντας τις παραμέτρους υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος. Προς τον σκοπό αυτό, αποφάσισαν να εφαρμόσουν, από την 1η Φεβρουαρίου 1994, μια προσαύξηση της τιμής του κράματος υπολογιζόμενη σύμφωνα με τη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για τελευταία φορά το 1991, υιοθετώντας, για όλους τους παραγωγούς, ως τιμές αναφοράς για τα στοιχεία κράματος τις τιμές του Σεπτεμβρίου 1993, κατά τη διάρκεια του οποίου η τιμή του νικελίου κατήλθε σε ιστορικώς χαμηλό επίπεδο.

- 11 Επομένως, κατά την απόφαση, για να υπολογίσουν το ύψος της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος που πρέπει να εφαρμόσουν κατά τη διάρκεια συγκεκριμένου μήνα (Μ) στα διάφορα κοινοτικά νομίματα, οι παραγωγοί διενεργούν τις ακόλουθες πράξεις: υπολογίζουν τη μέση τιμή του νικελίου, του σιδηροχρωμίου και του μολυβδαινίου κατά τους δύο μήνες που προηγήθηκαν του μήνα τον οποίο ακολουθεί ο μήνας του υπολογισμού (με άλλη διατύπωση, Μ-2 και Μ-3). Στη συνέχεια, συγκρίνουν τις κατά αυτό τον τρόπο προκύπτουσες τιμές με τις τιμές αναφοράς (ή τιμές ενεργοποιήσεως), ήτοι, από τον Φεβρουάριο του 1994: 3 750 ECU ανά τόνο για το νικέλιο, 5 532 ECU ανά τόνο για το μολυβδαίνιο, 777 ECU ανά τόνο για το χρώμιο. Κατά το σύστημα αυτό, αν η διαφορά μεταξύ του μέσου όρου των τιμών και των τιμών αναφοράς είναι θετική, η βασική τιμή του οικείου χάλυβα για τον μήνα Μ προσαυξάνεται κατά ένα ποσό. Αν είναι αρνητική, δεν εφαρμόζεται καμία προσαύξηση. Επομένως, δεν υφίσταται αρνητική προσαύξηση της τιμής του κράματος. Η κατάσταση αυτή εμφανίστηκε το 1991 έως το 1993: δεδομένου ότι οι τιμές των στοιχείων των διαφόρων κραμάτων έπεσαν σε επίπεδα κατώτερα των τιμών ενεργοποίησης που ίσχυαν τότε, οι παραγωγοί εφάρμοσαν μηδενική προσαύξηση της τιμής του κράματος. Τα ποσά που αντιστοιχούν σε μια θετική διαφορά πολλαπλασιάζονται με το ποσοστό κάθε κράματος που υπεισέρχεται στη σύνθεση της ποιότητας του οικείου χάλυβα.
- 12 Κατά την απόφαση, η προσαύξηση της τιμής του κράματος που υπολογίστηκε βάσει των τιμών αναφοράς που είχαν καθοριστεί πρόσφατα εφαρμόστηκε από όλους τους παραγωγούς στις πωλήσεις τους εντός της Ευρώπης, από την 1η Φεβρουαρίου 1994, με εξαίρεση την Ισπανία και την Πορτογαλία. Στην Ισπανία, η νέα αυτή προσαύξηση της τιμής του κράματος εφαρμόστηκε τον Ιούνιο του 1994, δεδομένου ότι η Acerinox εξέθεσε, κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, ότι η άμεση εφαρμογή της νέας προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία δεν θα επέφερε καμία τόνωση της ζήτησεως και δεν θα είχε θετικά αποτελέσματα για την ισπανική βιομηχανία, η οποία είχε βυθιστεί σε σοβαρή κρίση. Πάντως, και η Acerinox εφάρμοσε τη νέα προσαύξηση της τιμής κράματος ήδη από την 1η Φεβρουαρίου 1994 εντός άλλων κρατών μελών, ιδίως δε τη Δανία. Κατά την απόφαση, η σύμπραξη αυτή συνετέλεσε σε οιονεί διπλασιασμό των τιμών του ανοξειδωτου χάλυβα μεταξύ του Ιανουαρίου του 1994 και του Μαρτίου 1995.

13 Η απόφαση περιέχει, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις [Acerinox], ALZ NV, [AST], [Avesta], [Krupp] ([KTN] από την 1η Ιανουαρίου 1995), Thyssen Stahl ([KTN] από την 1η Ιανουαρίου 1995) και Ugine SA παρέβησαν το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, από τον Δεκέμβριο του 1993 μέχρι τον Νοέμβριο του 1996 σε ό,τι αφορά την [Avesta] και μέχρι την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης στην περίπτωση όλων των υπολοίπων επιχειρήσεων, διά της εναρμονισμένης τροποποίησης και εφαρμογής των τιμών αναφοράς της μεθόδου υπολογισμού της προσαύξεσης της τιμής του κράματος, πρακτική η οποία είχε ως σκοπό αλλά και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό και τη νόθευση της κανονικής λειτουργίας του ανταγωνισμού στην κοινή αγορά.

Άρθρο 2

Για τις παραβάσεις που περιγράφονται στο άρθρο 1, επιβάλλονται με την παρούσα απόφαση τα ακόλουθα πρόστιμα:

— [Acerinox]:	3 530 000 ECU,
— ALZ NV:	4 540 000 ECU,
— [AST]:	4 540 000 ECU,
— [Avesta]:	2 810 000 ECU,

- [KTN]: 8 100 000 ECU,

- [Usinor]: 3 860 000 ECU.

Άρθρο 3

[...]

Άρθρο 4

Οι [Acerinox], ALZ NV, [AST], [KTN] και [Usinor] καλούνται να θέσουν πάραυτα τέλος στις παραβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 και να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή, εντός τριμήνου από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, τα μέτρα που θα έχουν λάβει γι' αυτόν τον σκοπό.

Οι επιχειρήσεις που μνημονεύονται στο άρθρο 1 οφείλουν να απέχουν από την επανάληψη των πράξεων και των πρακτικών που προσδιορίζονται στο προαναφερθέν άρθρο, καθώς και από τη λήψη παντός μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

¹⁴ Με τηλεομοιοτυπία της 21ης Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή κοινοποίησε το διατακτικό της αποφάσεως στην προσφεύγουσα. Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή αντικατέστησε, στο άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του διατακτικού της αποφάσεως, η οποία κοινοποιήθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1998, τον αριθμό του τραπεζικού λογαριασμού που περιείχετο σ' αυτό και στον οποίο έπρεπε να καταβληθούν τα επιβληθέντα πρόστιμα με άλλους αριθμούς. Στις 5 Φεβρουαρίου 1998, η κατ' αυτόν τον τρόπο διορθωθείσα απόφαση κοινοποιήθηκε επισήμως στους αποδέκτες της.

Διαδικασία

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Μαρτίου 1998 η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή. Η Krupp Thyssen Stainless GmbH, πρώην KTN, και η AST άσκησαν επίσης προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως (υποθέσεις T-45/98 και T-47/98, αντιστοίχως).
- 16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, κάλεσε την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις.
- 17 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η οποία διεξήχθη στις 11 Οκτωβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

- 18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση·
 - επικουρικώς, να μειώσει ουσιωδώς το πρόστιμο της·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί των αιτημάτων περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής

20 Η προσφεύγουσα επικαλείται δύο λόγους προς στήριξη των αιτημάτων της ακυρώσεως της αποφάσεως, που αντλούνται, πρώτον, από τη μη συμμετοχή της στην παράβαση και, δεύτερον, από τον περιστασιακό χαρακτήρα αυτής.

1. *Επί του πρώτου λόγου που αντλείται από τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση*

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι δεν υπήρξε καμία συμφωνία, κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, για την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κρέ-

ματος στην ισπανική αγορά. Συγκεκριμένα, από τις αιτιολογικές σκέψεις 27, 44 και 54 της αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά τη σύσκεψη αυτή, η προσφεύγουσα κατέστησε γνωστή στους ανταγωνιστές της τη βούλησή της να μην εφαρμόσει την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά, δεδομένης της κρίσιμης καταστάσεως της αγοράς αυτής.

- 22 Επιπλέον, η Επιτροπή δεν απέδειξε, ούτε καν υποστήριξε, ότι υπήρξε πράγματι συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική, όσον αφορά την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά.
- 23 Το επιχείρημα ότι μια δήλωση εκ μέρους της προσφεύγουσας κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης ουδόλως έθετε υπό αμφισβήτηση την καταρχήν συμφωνία ή την εναρμονισμένη πρακτική, αλλά σκοπούσε απλώς να αναβάλει την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά, όχι μόνο στερείται ερείσματος, αλλά είναι και απαράδεκτο, διότι διατυπώθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1998, T-371/94 και T-394/94, British Airways κ.λπ. και British Midland Airways κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2405).
- 24 Εν πάση περιπτώσει, η δήλωση της Avesta, που περιέχεται στην τηλεομοιοτυπία της 14ης Ιανουαρίου 1994, κατά την οποία «η Acerinox ανήγγειλε ότι θα εφαρμοστούν προσαυξήσεις από 1ης Απριλίου 1994» (αιτιολογική σκέψη 33 της αποφάσεως), επιβεβαιώνει απλώς την έλλειψη συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής για την ετεροχρονισμένη εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία. Ως προς το γεγονός, που διαπιστώνεται στην αιτιολογική σκέψη 82 της αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα προέβη στην εκ νέου εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά, τον Ιούνιο του 1994, η απόφαση δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους δεν υφίσταται άλλη αποδεκτή εξήγηση για τη συμπεριφορά αυτή από την εφαρμογή μιας συμφωνίας που συνήφθη κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης.
- 25 Δεύτερον, όσον αφορά την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος σε άλλες χώρες της Ευρώπης, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι, καθόσον οι άλλες επιχειρήσεις ανακοίνωσαν στην Επιτροπή τα ποσά της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος που σκόπευαν να εφαρμόσουν από την 1η Φεβρουαρίου 1994, η ίδια

μπορούσε να τα λάβει υπόψη προκειμένου να υιοθετήσει μια παράλληλη συμπεριφορά. Συγκεκριμένα, η νομολογία δέχεται το δικαίωμα των επιχειρηματιών να προσαρμόζονται ευφύως στη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψεις 173 και 174, και της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψη 71). Όμως, εν προκειμένω, μια τέτοια συμπεριφορά εξηγείται από την ολιγοπωλιακή δομή της αγοράς των πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα στην Ευρώπη καθώς και από τους κανόνες διαφάνειας του 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παράλληλη συμπεριφορά που υιοθέτησε στηριζόταν στις δημόσιες προσφορές στις οποίες προέβησαν οι ανταγωνιστές της δυνάμει των διατάξεων της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οι οποίες εξάλλου αναδημοσιεύθηκαν ευρέως στα εξειδικευμένα έντυπα, ήδη από τον Ιανουάριο του 1994. Το γεγονός ότι εφάρμοξε την προσαύξηση της τιμής του κράματος στη Δανία από τον Φεβρουάριο του 1994 οφείλεται απλώς στο ότι οι διαπραγματεύσεις της με τον Δανό πελάτη της πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του χρονικού αυτού διαστήματος.

- 26 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, μολονότι η Επιτροπή θεώρησε ότι η Outokumpu έπρεπε να αποκλεισθεί από την πάταξη της συμπράξεως, ενώ, μολονότι, δεν συμμετείχε στη σύσκεψη της Μαδρίτης, είχε απολύτως πληροφορηθεί για τα αποτελέσματά της από τις τηλεομοιοτυπίες της Ugine της 20ής Δεκεμβρίου 1993 και της 11ης Ιανουαρίου 1994 (αιτιολογικές σκέψεις 28 και 32 της αποφάσεως) και ενήργησε αναλόγως στην αγορά, η Επιτροπή πολλώ μάλλον όφειλε να καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα έναντι της προσφεύγουσας, η οποία, μολονότι συμμετείχε στην εν λόγω σύσκεψη, εκδήλωσε την πρόθεσή της να μην υιοθετήσει την εν λόγω συμπεριφορά και ενήργησε με αυτόν τον τρόπο στην αγορά.
- 27 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι, μολονότι η προσφεύγουσα δεν εφάρμοσε άμεσα την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην εγχώρια αγορά της, την εφάρμοσε εντούτοις στις άλλες αγορές, ιδίως δε στη Δανία, από την 1η Φεβρουαρίου 1994 (βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 37 και 82 της αποφάσεως). Επιπλέον, η συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη απορρέει επίσης από την ανωτέρω τηλεομοιοτυπία της Avesta της 14ης Ιανουαρίου 1994. Κατά την Επιτροπή, τα περιστατικά αυτά δείχνουν ότι, κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, υπήρξε συμφωνία ή, τουλάχιστον, εναρμονισμένη πρακτική, στην οποία η προσφεύγουσα συμμετείχε όπως ακριβώς και οι άλλοι αποδέκτες της αποφάσεως, η οποία όμως δεν αφορούσε την ισπανική αγορά στον ίδιο βαθμό.

28

Κατά την Επιτροπή, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εφαρμογή της προσυξήσεως της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά τον Ιούνιο του 1994 εμφανίζεται ως ανεξάρτητη αντίδραση στις αποφάσεις των ανταγωνιστών της δεν είναι πειστικό. Αφενός, η αναγγελία από την προσφεύγουσα, τον Μάιο του 1994, της εφαρμογής μιας νέας προσυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία από τον Ιούνιο του 1994 δεν μπορεί να θεωρηθεί μεμονωμένα, εφόσον της αναγγελίας αυτής προηγήθηκε συγχρόνως η σύσκεψη της Μαδρίτης, η εφαρμογή της προσυξήσεως της τιμής του κράματος στα άλλα κράτη μέλη από την 1η Φεβρουαρίου 1994 και η αναγγελία, προς την Avesta, ότι θα εφάρμοζε την προσυξήση της τιμής του κράματος από την 1η Απριλίου 1994. Εξάλλου, κατόπιν της δηλώσεως στην οποία προέβη η προσφεύγουσα κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, κανένας από τους άλλους παραγωγούς δεν εφάρμοσε τη νέα προσυξήση της τιμής του κράματος στην Ισπανία, πράγμα που βρίσκεται σε συμφωνία με την υιοθετηθείσα στάση κατά την οποία σε κάθε εγχώρια αγορά οι παραγωγοί θα ακολουθούσαν τη στάση του εγχώριου παραγωγού ή του κύριου προμηθευτή. Κατά συνέπεια, η εφαρμογή της προσυξήσεως της τιμής του κράματος από την προσφεύγουσα στην ισπανική αγορά τον Ιούνιο του 1994 δεν είναι το αποτέλεσμα μιας παράλληλης εκ μέρους της συμπεριφοράς, αλλ' αποδεικνύει ότι είχε επέλθει ο χρόνος για να εφαρμοστεί τη συμφωνηθείσα αύξηση και στην αγορά αυτή, όπου, εφεξής, οι περιστάσεις το επέτρεπαν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

29

Πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση που ερίζεται η ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, στην Επιτροπή εναπόκειται να αποδείξει τις παραβάσεις τις οποίες διαπιστώνει και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία που να θεμελιώνουν, επαρκώς κατά νόμον, τη συνδρομή πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν παράβαση (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 58).

30

Πάντως, άπαξ έχει αποδειχθεί ότι μια επιχείρηση συμμετείχε σε συνεδριάσεις επιχειρήσεων που στρέφονταν κατάφωρα κατά του ανταγωνισμού, εναπόκειται στην επιχείρηση αυτή να προβάλει ενδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν ότι η συμμετοχή της στις εν λόγω συνεδριάσεις στερούνταν κάθε πνεύματος στρεφόμενου κατά του ανταγωνισμού, αποδεικνύοντας ότι είχε δηλώσει στους ανταγωνιστές της ότι μετείχε

στις συνεδριάσεις αυτές υπό διαφορετικό πρίσμα απ' ό,τι αυτοί (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 155, και C-235/92 P, Montecatini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4539, σκέψη 181). Ελλείπει μας τέτοιας αποδείξεως περί αποστασιοποίησης, το γεγονός ότι η επιχείρηση αυτή δεν συμμορφώνεται προς τα αποτελέσματα των εν λόγω συναντήσεων ουδόλως μειώνει την ευθύνη της για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-347/94, Mayr-Melnhof κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1751, σκέψη 135, και της 15ης Μαρτίου 2000, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, στο εξής: απόφαση των ταιμέντων, Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψη 1389).

- 31 Εν προκειμένω δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στη σύσκεψη της Μαδρίτης στις 16 Δεκεμβρίου 1993 κατά τη διάρκεια της οποίας, όπως προκύπτει από την απόφαση και τις δηλώσεις διαφόρων συμμετασχόντων σ' αυτή τη σύσκεψη, ορισμένοι παραγωγοί πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα εναρμονίστηκαν ως προς τη χρησιμοποίηση, από την ίδια ημερομηνία, πανομοιότυπων τιμών αναφοράς στη μέθοδο υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος και, επομένως, ως προς τον καθορισμό ενός στοιχείου της τελικής τιμής αυτών των προϊόντων, κατά παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 32 Πρέπει, πάντως, να εξετασθεί αν η προσφεύγουσα απέδειξε, επαρκώς, ότι αποστασιοποιήθηκε απ' αυτή τη σύμπραξη, οπότε δεν θα μπορεί να της προσαφθεί παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 33 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία σκοπεύεται να καταδειχθεί ότι η εναρμόνιση μεταξύ των παραγωγών δεν είχε ως στόχο την εφαρμογή, στην ισπανική αγορά, της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος όπως υπολογίστηκε βάσει της μεθόδου που καθορίστηκε κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, πρέπει να τονισθεί ότι δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή ότι, κατά τη σύσκεψη αυτή, η Acerinox εκδήλωσε τη βούλησή της να μην εφαρμόσει την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην Ισπανία, λόγω της εξαιρετικώς ιδιαίτερης στη χώρα αυτή οικονομικής καταστάσεως.

- 34 Συναφώς, στην αιτιολογική σκέψη 27 της αποφάσεως υπενθυμίζεται, χωρίς να τίθεται υπό αμφισβήτηση, η δήλωση της προσφεύγουσας της 17ης Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση στις ερωτήσεις της Επιτροπής, από την οποία προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια της συσκέψεως, «η Acerinox edήλωσε ότι εσκόπευε να μην εφαρμόσει την προσαύξηση στην Ισπανία, επειδή θεωρούσε ότι κάτι τέτοιο δεν επρόκειτο να έχει θετικές συνέπειες για την τόνωση της ζήτησης και για την ισπανική βιομηχανία, η οποία διερχόταν βαθιά κρίση».
- 35 Επομένως, κατά το μέτρο που δεν αμφισβητείται ότι, κατά την ημερομηνία της συσκέψεως της Μαδρίτης, η προσφεύγουσα αποστασιοποιήθηκε από τη σύμπραξη και την προσαύξηση της τιμής του κράματος καθόσον αυτή αφορούσε την ισπανική αγορά, το γεγονός και μόνον ότι συμμετέσχε σ' αυτή τη σύσκεψη δεν επιτρέπει συνελπώς να θεωρηθεί ως μέρος συμπράξεως που έχει ως στόχο τον καθορισμό των τιμών αναφοράς της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην αγορά αυτή, κατά παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 36 Δεδομένου ότι ο σκοπός μιας τέτοιας συμπράξεως ήταν, κατά την ημερομηνία αυτή, αντίθετος προς τα συμφέροντα της Acerinox, καθόσον αφορούσε την ισπανική αγορά, μόνον η απόδειξη δεσμεύσεως της επιχειρήσεως αυτής να εφαρμόσει την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην εγχώρια αγορά της θα συνιστούσε επομένως προσχώρηση εκ μέρους της σε μια σύμπραξη που αφορά την Ισπανία (βλ., με το πνεύμα αυτό, την απόφαση των τοιμένων, σκέψη 3444).
- 37 Όμως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, όπως τονίσθηκε στην αιτιολογική σκέψη 33 της αποφάσεως, η Avesta πληροφόρησε, με τηλεομοιοτυπία της 14ης Ιανουαρίου 1994, τις θυγατρικές της, από τις οποίες αυτή που ήταν στην Ισπανία, για την άποψη που εξέφρασαν ορισμένοι από τους ανταγωνιστές της όσον αφορά την ημερομηνία εφαρμογής της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στις εγχώριες αγορές τους. Όσον αφορά ειδικότερα την Acerinox, εκτίθενται τα εξής:

«Η Acerinox ανήγγειλε ότι θα εφαρμοσθούν προσαυξήσεις από 1ης Απριλίου 1994 (μάλιστα, από τον Απρίλιο!)» [«Acerinox have announced that surcharges will be applied from 1st april 1994 (yes April !!!)»].

- 38 Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το αληθές των λέξεων που της αποδίδονται, περιορίζεται όμως να προβάλει ότι μια τέτοια δήλωση καταδεικνύει, πολλώ μάλλον, την ανυπαρξία συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής, κατά την ημερομηνία της συσκέψεως της Μαδρίτης, περί της ετεροχρονισμένης εφαρμογής της προσαύξησεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία. Παραμένει εντούτοις γεγονός ότι μια τέτοια δήλωση συνιστά την απόδειξη για το ότι, κατά την ημερομηνία της 14ης Ιανουαρίου 1994, η Acerinox είχε εκδηλώσει, εν πάση περιπτώσει, την πρότασή της να εφαρμόσει την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην Ισπανία, σύμφωνα με τον τρόπο που συμφωνήθηκε από τις οικείες επιχειρήσεις κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης και επομένως προσχώρησε στη σύμπραξη.
- 39 Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται από το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα δεν εφάρμοσε στη συνέχεια την προσαύξηση της τιμής του κράματος στην ισπανική αγορά παρά μόνον την 1η Ιουνίου 1994, και όχι την 1η Απριλίου 1994. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι από αυτήν την κατά δύο μήνες αναβολή μπορεί να καταδειχθεί ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας στην ισπανική αγορά δεν ήταν σύμφωνη προς τη συμφωνηθείσα συμπεριφορά, αυτό ουδόλως επηρεάζει την ευθύνη της βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεδομένης της προηγούμενης προσχωρήσεώς της στη σύμπραξη, το αργότερο στις 14 Ιανουαρίου 1994 (προπαρατεθείσα απόφαση Mayr-Melnhof, σκέψη 135, και απόφαση των ταιμέντων, σκέψη 1389).
- 40 Δεύτερον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που συνάγονται από την έλλειψη αποδείξεων για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη για την προσαύξηση της τιμής του κράματος, καθόσον η σύμπραξη αυτή αφορούσε τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, στηρίζονται σε εσφαλμένη αντίληψη των προϋποθέσεων στον τομέα των αποδείξεων που θέτει το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 41 Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει την απόδειξη ότι, κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, αποστασιοποιήθηκε από τους άλλους συμμετασχόντες στη σύσκεψη εκδηλώνοντας την πρόθεσή της να μην εφαρμόσει την προσαύξηση της τιμής του κράματος στις άλλες εκτός της Ισπανίας χώρες της

Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Συναφώς, προκύπτει, αντιθέτως, από τη δικογραφία ότι, με τη δήλωσή της της 17ης Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση σε ερωτήσεις της Επιτροπής, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι, κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, είχε υιοθετήσει την ίδια στάση με αυτήν που προκρίθηκε ως προς την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία, αλλά παραδέχθηκε ότι «η πλειονότητα των μετεχόντων ετάχθη υπέρ της εφαρμογής της το συντομότερο δυνατόν» (σημείο 2.4 της ανωτέρω δηλώσεως και αιτιολογική σκέψη 26 της απόφασεως).

42 Επιπλέον, από την ίδια αυτή δήλωση προκύπτει ότι η προσφεύγουσα εφάρμοξε προσαύξηση της τιμής του κράματος στα προϊόντα της ήδη από τον Φεβρουάριο του 1994 στη Δανία, κατόπιν δε τον Μάρτιο στη Γερμανία, τη Νορβηγία και τη Σουηδία, τον Απρίλιο στην Ιρλανδία, την Πορτογαλία, το Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς και στην Ιταλία, και, τέλος, στη Γαλλία και το Βέλγιο τον Μάιο του 1994.

43 Όμως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί επωφελώς να προβάλει ότι η ευθυγράμμιση των προσαυξήσεων της τιμής του κράματος με αυτές που εφάρμοζαν οι άλλοι παραγωγοί που ήταν παρόντες στις εν λόγω αγορές απέρρεε από μια απλώς παράλληλη συμπεριφορά που οφειλόταν στην ολιγοπωλιακή δομή της αγοράς των πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα, καθώς και στους κανόνες διαφάνειας που έχει θεσπίσει το άρθρο 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Μολονότι, ασφαλώς, προκύπτει από τη νομολογία ότι ύπαρξη παράλληλης συμπεριφοράς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη εναρμονισμένης πρακτικής, παρά μόνον όταν η ύπαρξη εναρμονισμένης πρακτικής αποτελεί τη μόνη βάσιμη εξήγηση για τη συμπεριφορά αυτή (προπαρατεθείσα απόφαση *Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 71), παραμένει εντούτοις γεγονός, εν προκειμένω, ότι η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη προηγούμενης εναρμονίσεως, μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων, ο σκοπός της οποίας ήταν η χρησιμοποίηση και η εφαρμογή πανομοιότυπων τιμών αναφοράς στη μέθοδο υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος.

44 Το επιχείρημα, εξάλλου, που αντλείται από το γεγονός ότι η *Outokumpu* δεν διώχθηκε στερείται αξίας για την εκτίμηση της παρούσας παραβάσεως. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι η κατάσταση της επιχειρήσεως αυτής μπορεί να συγκριθεί με αυτήν της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν διαπίστωσε τη διάπραξη παραβά-

σεως εκ μέρους της δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να εξαλείψει τη διαπίστωση διαπράξεως παραβάσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας, εφόσον η διάπραξη της παραβάσεως αυτής έχει αποδειχθεί προσηκόντως (προπαρατεθείσα απόφαση Ahlström Osaakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 146).

- 45 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφεύγουσα πρέπει να θεωρηθεί ότι συμμετείχε στη σύμπραξη από τις 16 Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία της συσχέψεως της Μαδρίτης, καθόσον η σύμπραξη αυτή αφορούσε την εφαρμογή, στα κράτη μέλη της Κοινότητας εκτός της Ισπανίας, προσαυξήσεως της τιμής του κράματος υπολογιζόμενης βάσει των τιμών αναφοράς που συμφωνήθηκαν μεταξύ των επιχειρήσεων, περαιτέρω δε, καθόσον η σύμπραξη αυτή αφορούσε την εφαρμογή της εν λόγω προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία, από της προσχωρήσεώς της στη σύμπραξη, το αργότερο στις 14 Ιανουαρίου 1994. Η διάρκεια της συμμετοχής της στη σύμπραξη θα εξετασθεί στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου.
- 46 Τελικά, δεδομένου ότι αποδείχθηκε η συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη, ο λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του δεύτερου λόγου που αντλείται από τον περιστασιακό χαρακτήρα της παραβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 47 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι συμμετέσχε σε μια παράβαση, η παράβαση αυτή ήταν απλώς περιστασιακή.

- 48 Συναφώς, εκθέτει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η παράβαση συνίστατο ότι, όχι μόνο στην εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος από την 1η Φεβρουαρίου 1994, αλλά και στην επ' αόριστο διατήρησή της μετά την ημερομηνία αυτήν. Όμως, ελλείπει επαφών μεταξύ των επιχειρήσεων, το γεγονός και μόνον ότι οι επιχειρήσεις ακολούθησαν μια παράλληλη συμπεριφορά δεν μπορεί να είναι αρκετό προκειμένου να αποδειχθεί ότι η εναρμονισμένη πρακτική συνεχίστηκε πέραν της 1ης Φεβρουαρίου 1994 (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 397, σκέψη 153). Επιπλέον, ελλείπει αποδεικτικών στοιχείων από τα οποία να προκύπτει άμεσα η διάρκεια μιας παραβάσεως, η Επιτροπή θα έπρεπε, τουλάχιστον, να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν περιστατικά τα οποία δεν απέχουν χρονικά μεταξύ τους, ώστε να μπορεί λογικά να γίνει δεκτό ότι η παράβαση αυτή συνεχίστηκε αδιάλειπτα μεταξύ δύο συγκεκριμένων ημερομηνιών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 79). Στην αντίθετη περίπτωση, «το τεκμήριο αθωότητας, που ισχύει υπέρ της προσφεύγουσας», επιβάλλει να θεωρηθεί ότι έθεσε τέλος στην παράβαση (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-30/91, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1775, σκέψεις 73 έως 75, και T-36/91, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1847, σκέψεις 83 έως 85).
- 49 Κατά την προσφεύγουσα, θα μπορούσε το πολύ να υποστηριχθεί ότι η εναρμόνιση διήρκησε μέχρι τον Ιούλιο του 1994, όταν οι τιμές του νικελίου έφθασαν στο παλαιό τους επίπεδο. Αντιθέτως, η Επιτροπή δεν μπορεί βάσιμα να θεωρεί ότι η απλώς και μόνον υιοθέτηση μιας διαφορετικής μεθόδου από αυτήν που χρησιμοποιούνταν παραδοσιακά στη βιομηχανία μπορεί να θέσει τέλος στην υποτιθέμενη παράβαση (βλ. την αιτιολογική σκέψη 70 της αποφάσεως).
- 50 Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-327/94, SCA Holding κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-1373, σκέψη 95), που παραθέτει η Επιτροπή, στερείται λυσιτέλειας εν προκειμένω, εφόσον θεωρήθηκε ότι τα αποτελέσματα της συμπράξεως διήρκησαν επί μακρό χρονικό διάστημα μέχρι την έκδοση της αποφάσεως, χωρίς να έχει ρητώς τεθεί τέλος σ' αυτήν.

- 51 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συλλογιστική της προσφεύγουσας ως προς τη διάρκεια της παραβάσεως απορρέει από εσφαλμένη εκτίμηση της φύσεως της παραβάσεως και των διαθέσιμων αποδείξεων.
- 52 Όσον αφορά τις αποδείξεις, η Επιτροπή δεν προσπάθησε να αποδείξει την ύπαρξη της παραβάσεως στηριζόμενη αποκλειστικά σε παράλληλες συμπεριφορές. Αντιθέτως, διέθετε άμεσες αποδείξεις της συμπράξεως που αποφασίστηκε κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, καθώς και της εφαρμογής της εντός των περισσότερων των κρατών μελών, από τον Φεβρουάριο του 1994 και από τον Ιούνιο του 1994 στην Ισπανία. Κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως, μόνον η Avesta είχε, εξάλλου, είχε παύσει να εφαρμόζει την κατ' αυτόν τον τρόπο συμφωνηθείσα προσαύξηση της τιμής του κράματος.
- 53 Ως προς τη φύση της παραβάσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η επίδικη σύμπραξη, το αντικείμενο της οποίας ήταν η εισαγωγή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος με σταθερές τιμές αναφοράς, προοριζόταν να εφαρμοσθεί επ' αόριστον ή τουλάχιστον «μέχρι νεότερας διαταγής», διαφορετικά από μια κλασική συμφωνία περί τιμών που επιβάλλει τακτική αναθεώρηση για την προσαρμογή στην αγορά.
- 54 Η Επιτροπή καταλήγει επομένως ότι, όταν, όπως εν προκειμένω, η παράβαση συνίσταται σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική, που συμφωνήθηκε σε συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά πρέπει να εφαρμοσθεί επί ορισμένο χρονικό διάστημα, όλο το χρονικό διάστημα εφαρμογής πρέπει να θεωρηθεί ότι περιλαμβάνεται στη διάρκεια της παραβάσεως. Διαφορετική αντίληψη θα συνεπήγετο ότι το πλείστο των παραβάσεων του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ δεν διαρκούν παρά μία μέρα, ήτοι την ημέρα κατά την οποία συνήφθη η συμφωνία ή αποφασίστηκε η εναρμονισμένη πρακτική. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη νομολογία, στην περίπτωση συμπράξεων που έχουν παύσει να ισχύουν, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ αρκεί να εξακολουθούν να παράγουν τα αποτελέσματά τους πέρα από την τυλική τους περάτωση (προπαρατεθείσα απόφαση SCA Holding κατά Επιτροπής, σκέψη 95).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 55 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, στην Επιτροπή εναπόκειται να αποδείξει όχι μόνον την ύπαρξη της συμπράξεως, αλλά και τη διάρκειά της (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, σκέψη 79, και των τσιμέντων, σκέψη 2802).
- 56 Επομένως, πρέπει εν προκειμένω να εξεταστεί αν η Επιτροπή, όταν διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 50 της απόφασεως, ότι η εναρμόνιση συνεχίστηκε μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της απόφασεως, προσκόμισε την απόδειξη, το βάρος της οποίας όφειλε να φέρει, και αιτιολόγησε επαρκώς την απόφαση.
- 57 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην απόφαση, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 44 αυτής, η Επιτροπή θεώρησε ότι η σύμπραξη άρχισε κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης της 16ης Δεκεμβρίου 1993, για τον λόγο ότι κατά την ημερομηνία αυτή συμφωνήθηκε μεταξύ των επιχειρήσεων που συμμετείχαν να εφαρμόσουν προσαύξηση της τιμής του κράματος από την 1η Φεβρουαρίου 1994, υιοθετώντας ως τιμές αναφοράς για τα στοιχεία κράματος, στη μέθοδο υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκε για τελευταία φορά το 1991, τις τιμές στις οποίες αυτά είχαν φθάσει τον Σεπτέμβριο του 1993.
- 58 Στη συνέχεια, διαπιστώθηκε ότι, από την ημερομηνία αυτή, οι επιχειρήσεις εφόρμωσαν πράγματι στις πωλήσεις τους εντός της Ευρώπης την προσαύξηση της τιμής του κράματος που είχε συμφωνηθεί και υπολογισθεί κατά αυτόν τον τρόπο. Όσον αφορά, ειδικότερα, την προσφεύγουσα, τονίσθηκε ότι συμμορφώθηκε με τη ληφθείσα κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης απόφαση εφαρμόζοντας την ανωτέρω προσαύξηση της τιμής του κράματος, από την 1η Φεβρουαρίου 1994, στις πωλήσεις της εντός των άλλων κρατών μελών, ιδίως δε στη Δανία (αιτιολογικές σκέψεις 54 και 82 της απόφασεως).

- 59 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η παράβαση, η Επιτροπή, στη σκέψη 50 της απόφασης, στηρίχθηκε στο γεγονός ότι μόνον η Avesta είχε αναγγείλει, τον Νοέμβριο του 1996, ότι έθετε τέλος στη σύμπραξη κατόπιν της χρησιμοποίησης μιας άλλης μεθόδου υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος.
- 60 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι τιμές αναφοράς της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος, όπως συμφωνήθηκαν κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης, δεν είχαν τροποποιηθεί πριν από την έκδοση της απόφασης. Όμως, εφόσον η προσφεύγουσα και οι άλλες οικείες επιχειρήσεις συνέχισαν να εφαρμόζουν πράγματι τις τιμές αναφοράς ως προς τις οποίες ήταν σύμφωνες κατά τη διάρκεια της εν λόγω συσκέψεως, το γεγονός ότι δεν ελήφθη καμία ρητή απόφαση ως προς τη διάρκεια της εφαρμογής της συμπράξεως δεν μπορεί να καταδείξει τον περιστασιακό, και όχι συνεχή, χαρακτήρα της συμπράξεως αυτής.
- 61 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εφαρμογή μιας προσαυξήσεως της τιμής του κράματος απορρέει από τη διαφάνεια των τιμών και την παράλληλη συμπεριφορά των οικείων επιχειρήσεων είναι αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, το αντικείμενο της προσαπτόμενης στην προσφεύγουσα παραβάσεως ήταν όχι η εφαρμογή μιας προσαυξήσεως της τιμής του κράματος καθεαυτή, αλλ' ο καθορισμός του ύψους της βάσει μιας μεθόδου υπολογισμού που περιλαμβάνει τιμές αναφοράς πανομοιότυπες προς αυτές των ανταγωνιστών της και καθορισμένες από κοινού με τους άλλους παραγωγούς στο πλαίσιο εναρμονίσεως με αυτούς. Κατά συνέπεια, η διατήρηση από την προσφεύγουσα αυτών των τιμών αναφοράς, στη μέθοδο υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος που εφάρμοζε, δεν μπορεί να έχει διαφορετική εξήγηση από την ύπαρξη αυτής της εναρμονίσεως.
- 62 Ομοίως, στερείται λυσιτέλειας και πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η σύμπραξη διήρκεσε, το πολύ, μέχρι τον Ιούλιο του 1994, όταν η τιμή του νικελίου «έφθασε τις παλαιές τιμές αναφοράς». Πράγματι, καθόσον οι τιμές αναφοράς των στοιχείων του κράματος που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως παρέμειναν αμετάβλητες, το γεγονός ότι η τιμή του νικελίου έφθασε, σε κάποιο χρονικό σημείο, «τις παλαιές τιμές αναφοράς» ουδόλως σημαίνει ότι η παράβαση έπαυσε τότε να παράγει τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα της, αλλ' απλώς ότι η προσαύξηση της τιμής του κράματος έπρεπε ακριβώς να υπολογιστεί λαμβανομένης υπόψη μιας τέτοιας εξελίξεως.

- 63 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι στην περίπτωση συμπράξεων που έχουν παύσει να ισχύουν, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ και, κατ' αναλογία, το άρθρο 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αρκεί να εξακολουθούν να παράγουν τα αποτελέσματά τους πέραν από την τυπική τους περάτωση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1976, 51/75, EMI Records, Συλλογή τόμος 1976, σ. 329, σκέψη 30, και της 3ης Ιουλίου 1985, 243/83, Binon, Συλλογή 1985, σ. 2015, σκέψη 17· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, T-2/89, Petrofina κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1087, σκέψη 212, και προπαρατεθείσα απόφαση SCA Holding κατά Επιτροπής, σκέψη 95). Το ίδιο ισχύει, πολλώ μάλλον, όταν, όπως εν προκειμένω, τα αποτελέσματα της συμπράξεως διήρκεσαν μέχρι της εκδόσεως της αποφάσεως, χωρίς να έχει τυπικά τεθεί τέλος στη σύμπραξη.
- 64 Κατά συνέπεια, καθόσον η προσφεύγουσα δεν παραιτήθηκε από την εφαρμογή των τιμών αναφοράς που συμφωνήθηκαν κατά τη σύσκεψη της Μαδρίτης πριν από την έκδοση της αποφάσεως, η Επιτροπή θεώρησε, ορθώς, ότι η παράβαση διήρκεσε επί μακρόν μέχρι αυτήν την ημερομηνία.
- 65 Το γεγονός ότι, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, ως ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως δεν μπορεί να καθορισθεί παρά η 14η Ιανουαρίου 1994, αντί της 16ης Δεκεμβρίου 1993, καθόσον η σύμπραξη αυτή αφορούσε την εφαρμογή της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην Ισπανία (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 45), δεν μπορεί, υπό τις συνθήκες αυτές, να επηρεάσει το κύρος της αποφάσεως. Πράγματι, δεδομένου ότι η απόφαση εκδόθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1998, η Επιτροπή θεώρησε, εν πάση περιπτώσει, για τους σκοπούς του υπολογισμού του ύψους του προστίμου, ότι η διάρκεια της καταλογιζόμενης στην προσφεύγουσα παραβάσεως ήταν τεσσάρων ετών. Κατά συνέπεια, στην αιτιολογική σκέψη 78 της αποφάσεως, η Επιτροπή προέβη, κατ' εφαρμογήν των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3) (στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές), σε προσαύξηση κατά 10 %, για κάθε έτος που πέρασε, του ποσού του προστίμου που κρίθηκε επιβεβλητέο λόγω της σοβαρότητας της παραβάσεως, ήτοι, εν προκειμένω, σε προσαύξηση κατά 40 %. Επιπλέον, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, καθόσον η σύμπραξη στην οποία συμμετείχε η προσφεύγουσα αφορούσε επίσης τα άλλα κράτη μέλη της Κοινότητας, η Επιτροπή θεώρησε, ορθώς, ότι η ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως ήταν η 16η Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία της συσκέψεως της Μαδρίτης.

- 66 Απ' όλα αυτά τα στοιχεία προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από τον περιστασιακό χαρακτήρα της παραβάσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των αιτημάτων που αφορούν τη μείωση του προστίμου

Α — Επί των λόγων που αντλούνται από εσφαλμένο υπολογισμό του ύψους του προστίμου

1. Επί της σοβαρότητας παραβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι τα επιβληθέντα από την Επιτροπή πρόστιμα δεν λαμβάνουν υπόψη την αντίστοιχη σημασία των μερών.
- 68 Τονίζει ότι, αντίθετα προς την προηγούμενη εν προκειμένω πρακτική της, κατά την οποία, προκειμένου να υπάρχει αντιστοιχία προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως, η Επιτροπή υπολόγισε το πρόστιμο βάσει ενός ποσοστού του συνολικού κύκλου εργασιών των εταιριών, η Επιτροπή, εν προκειμένω, αποφάσισε να ορίσει, λόγω της σοβαρότητας της παραβάσεως, μια ενιαία αφετηρία προς υπολογισμό του ύψους του προστίμου για το σύνολο των οικείων μερών, που καθορίστηκε σε 4 εκατομμύρια ECU, λόγω του γεγονότος ότι οι οικείες εταιρίες ήταν όλες μεγάλων διαστάσεων, ενώ υφίσταντο σημαντικές διαφορές μεγέθους μεταξύ τους.

- 69 Συναφώς, η προσφεύγουσα προσκομίζει τον ακόλουθο πίνακα προκειμένου να συγκριθούν οι κύκλοι εργασιών των οικείων «εταιριών» για το έτος 1996:

	1996		
	Συναλλαγματική τιμή		ECU
AVESTA	8,7222 SKR	17,740	2,03389
ALZ	40,795 BFR	28,900	0,70842
USINOR	6,635 FF	71,100	10,71590
KRUPP	1,983 DM	27,679	13,95814
THYSSEN STAHL AG	1,983 DM	38,673	19,50227
ACERINOX	167,432 PTA	180,892	1,08039

Η προσφεύγουσα θεωρεί, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, ότι ο προσήκων κύκλος εργασιών για τους σκοπούς του καθορισμού του ύψους του προστίμου είναι αυτός των «εταιριών» και όχι αυτός της «επιχειρήσεως», δεδομένου ότι οι εταιρίες είναι οι αποδέκτες της αποφάσεως και είναι οι οικονομικές οντότητες που οφείλουν να καταβάλουν το πρόστιμο.

- 70 Η προσφεύγουσα προσκομίζει επίσης ένα πίνακα, κατά τον οποίο τα αντίστοιχα μερίδια αγοράς των μερών στην εν λόγω αγορά είναι τα ακόλουθα:

	1995	Ιανουάριος-Σεπτέμβριος 1996
KTN	24,15 %	24,04 %
AST	15,32 %	15,10 %
ALZ	9,51 %	9,87 %
ACERINOX	11,62 %	11,11 %
OUTOKUMPU	8,49 %	8,38 %
UGINE	17,39 %	18,20 %
AVESTA/BRITISH STEEL	13,49 %	13,27 %

- 71 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, καθορίζοντας το ίδιο σημείο εκκινήσεως για όλες τις εταιρίες που συμμετείχαν, επέβαλε, στην πραγματικότητα, πολύ βαρύτερη κύρωση

στις εταιρίες που είχαν μικρότερο κύκλο εργασιών και πιο περιορισμένο μερίδιο αγοράς από άλλες εταιρίες. Συγκεκριμένα, ενόψει αυτού του πίνακα, τα μερίδια αγοράς της Ugine, της AST και της Avesta ήταν μεγαλύτερα από τα μερίδια αγοράς της προσφεύγουσας κατά 63,8, 35,9 και 19,4 %, αντιστοίχως.

- 72 Η προσφεύγουσα, συνεπώς, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έπρεπε να στηριχθεί στον κύκλο εργασιών και το μερίδιο αγοράς κάθε μιας από τις εταιρίες που αφορά η απόφαση, πράγμα που θα της επέτρεπε να αποφύγει την επιβολή προστίμων δυσανάλογων προς τη σημασία της «επιχειρήσεως» και να λάβει δεόντως υπόψη το μέγεθος και την οικονομική ισχύ των «οικείων επιχειρήσεων» και, επομένως, την επιρροή στην αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, *Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1993, σ. 1825, σκέψεις 119 και 120).
- 73 Η Επιτροπή τονίζει εκ προοιμίου ότι η απόφαση αποτελεί μια από τις πρώτες περιπτώσεις εφαρμογής των κατευθυντηρίων γραμμών.
- 74 Διευκρινίζει ότι, κατά τις κατευθυντήριες γραμμές, το ύψος των προστίμων δεν καθορίζεται πλέον βάσει ποσοστού επί του κύκλου εργασιών των οικείων επιχειρήσεων, αλλά βάσει ενός απόλυτου αριθμού, που υπολογίζεται ανάλογα με τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Επιπλέον, ως προς το ύψος του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί σε επιχειρήσεις που διέπραξαν από κοινού μία μόνον παράβαση, γίνεται διάκριση ανάλογα με τον ρόλο κάθε μιας από αυτές τις επιχειρήσεις (ως «ηγέτη» ή «συνοδοιπόρου») και τον βαθμό της συνεργασίας που παρέσχε κάθε μια στην Επιτροπή κατά τη διοικητική διαδικασία. Εξάλλου, η νέα μέθοδος λαμβάνει υπόψη τις σημαντικές διαφορές στις διαστάσεις των επιχειρήσεων.
- 75 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το δεύτερο στοιχείο το οποίο η νέα μέθοδος υπολογισμού του ύψους των προστίμων λαμβάνει πιο συστηματικά υπόψη είναι η διάρκεια της παραβάσεως. Τέλος, όπως εκτίθεται στις κατευθυντήριες γραμμές, η Επιτροπή εξακολουθεί να λαμβάνει υπόψη όλες τις ουσιώδεις επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές

περιστάσεις και να εφαρμόζει μια πολιτική επιεικειάς, σύμφωνα με την ανακοίνωσή της για τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση για τη συνεργασία).

- 76 Εν προκειμένω, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο η Επιτροπή, στην απόφαση, παρέλειψε να λάβει υπόψη τις διαφορές μεγέθους μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων, είναι αβάσιμο, δεδομένου ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι όλες οι οικείες επιχειρήσεις είναι μεγάλων διαστάσεων (αιτιολογική σκέψη 77 της αποφάσεως). Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο πρώτος πίνακας που προσκόμισε η προσφεύγουσα αναφέρεται σε «εταιρίες» και όχι σε «επιχειρήσεις». Όμως, μόνον η έννοια της «επιχειρήσεως» έχει σημασία για την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού. Κατά συνέπεια, μόνον ο δεύτερος πίνακας που προσκομίζει η προσφεύγουσα, από τον οποίο προκύπτει ότι οι οικείες επιχειρήσεις έχουν παρόμοια μερίδια αγοράς, έχει σημασία εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 77 Πρέπει, ως εκ προοιμίου, να υπογραμμισθεί ότι, στην απόφαση, η Επιτροπή καθόρισε το ύψος των προστίμων που επιβλήθηκαν στις οικείες επιχειρήσεις και, ειδικότερα, στην προσφεύγουσα, εφαρμόζοντας τη μέθοδο που ορίζεται στις κατευθυντήριες γραμμές.
- 78 Κατά τη μέθοδο αυτή, η Επιτροπή λαμβάνει ως σημείο εκκινήσεως ένα ποσό που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Η αξιολόγηση της σοβαρότητας της παραβάσεως πρέπει να λαμβάνει υπόψη τον χαρακτήρα της ίδιας της παράβασης, τον πραγματικό της αντίκτυπο επί της αγοράς, εφόσον αυτός είναι δυνατόν να εκτιμηθεί, καθώς και την έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς (σημείο 1 Α, πρώτο εδάφιο). Στο πλαίσιο αυτό, οι παραβάσεις κατατάσσονται σε τρεις κατηγορίες, ήτοι τις «ελαφρές παραβάσεις», για τις οποίες το ύψος των προ-

βλεπόμενων προστίμων περιλαμβάνεται μεταξύ 1 000 και 1 εκατομμυρίου ECU, τις «σοβαρές παραβάσεις» για τις οποίες το ύψος των προβλεπόμενων προστίμων μπορεί να ποικίλλει μεταξύ 1 εκατομμυρίου και 20 εκατομμυρίων ECU και τις «πολύ σοβαρές παραβάσεις» για τις οποίες το ύψος των προβλεπόμενων προστίμων υπερβαίνει τα 20 εκατομμύρια ECU (σημείο 1 Α, πρώτη και τρίτη περίπτωση). Εντός κάθε μιας από αυτές τις κατηγορίες, και ιδίως για τις κατηγορίες που αποκαλούνται σοβαρές και πολύ σοβαρές, η κλιμάκωση των προβλεπόμενων κυρώσεων καθιστά δυνατή τη διαφοροποίηση της μεταχειρίσεως που είναι σκόπιμο να επιφυλαχθεί στις επιχειρήσεις ανάλογα με τον χαρακτήρα των παραβάσεων που διαπράχθηκαν (σημείο 1 Α, τρίτο εδάφιο). Επιπλέον, είναι αναγκαίο να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική οικονομική δυνατότητα του αυτοαυτούργου της παραβάσεως να προξενήσει σημαντική ζημία στους άλλους επιχειρηματίες, ιδίως στους καταναλωτές, και να καθορίζεται το ύψος του προστίμου σε επίπεδο που να του εξασφαλίζει επαρκώς αποτρεπτικό χαρακτήρα (σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο).

- 79 Στη συνέχεια, μπορεί να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις μεγάλου μεγέθους διαθέτουν, συνήθως, επαρκείς υποδομές για να κατέχουν νομκοοικονομικές γνώσεις που τους επιτρέπουν να αξιολογούν καλύτερα τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς τους και τις συνέπειές της από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού (σημείο 1 Α, πέμπτο εδάφιο).
- 80 Εντός κάθε μιας από τις ανωτέρω τρεις κατηγορίες, θα είναι ενδεχομένως σκόπιμο να γίνει στάθμιση, σε ορισμένες περιπτώσεις, του καθορισμένου ποσού προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ειδικό βάρος και, κατ' επέκταση, ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς κάθε επιχειρήσεως επί του ανταγωνισμού, ιδίως όταν υφίστανται σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος των επιχειρήσεων που διαπράττουν το ίδιο είδος παραβάσεως και να προσαρμόζεται κατά συνέπεια το γενικό σημείο εκκινήσεως ανάλογα με την ειδική φύση κάθε επιχειρήσεως (σημείο 1 Α, έκτο εδάφιο).
- 81 Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεώρησε, ενόψει της σοβαρότητας της παραβάσεως, ότι το σημείο εκκινήσεως για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου έπρεπε να καθοριστεί σε 4 εκατομμύρια ECU για όλες τις οικείες επιχειρήσεις (αιτιολογική σκέψη 76 της αποφάσεως). Στο πλαίσιο αυτής της αξιολογήσεως, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη φύση της παραβάσεως η οποία, έχοντας ως αντικείμενο την ομοιόμορφη

αύξηση ενός στοιχείου της τιμής εκ μέρους του συνόλου σχεδόν των παραγωγών πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα, συνιστά παράβαση του κοινοτικού δικαίου (αιτιολογική σκέψη 74 της αποφάσεως). Πάντως, με βάση τις «οικονομικές και νομικές παραμέτρους» της συμπράξεως και το γεγονός ότι η σοβαρότητα της παράβασης είναι σχετική, η Επιτροπή δεν θεώρησε ότι η παράβαση συνεπάγεται βαριά πρόστιμα. Τέλος, εκτιμώντας αν υφίσταντο «σημαντικές διαφορές» μεταξύ των επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση, η Επιτροπή έκρινε ότι όλες οι επιχειρήσεις είναι μεγάλων διαστάσεων και ότι, κατά συνέπεια, δεν ήταν αναγκαίο να προβεί σε διαφοροποίηση μεταξύ των προκριθέντων ποσών βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως (αιτιολογική σκέψη 77 της αποφάσεως).

82 Σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η Επιτροπή δεν όφειλε να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως λαμβάνοντας υπόψη τους κύκλους εργασιών των οικείων επιχειρήσεων, δεδομένου ότι ένα τέτοιο κριτήριο δεν επιβάλλεται ούτε από το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ ούτε από τις κατευθυντήριες γραμμές.

83 Πράγματι, από το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ προκύπτει ότι η λήψη υπόψη του κύκλου εργασιών των οικείων επιχειρήσεων από την Επιτροπή προβλέπεται μόνο για την τήρηση του μεγίστου ορίου του τελικού ποσού του προστίμου, το οποίο καθορίζεται μέχρι του «διπλασίου του πραγματοποιηθέντος κύκλου εργασιών επί των [οικείων] προϊόντων. Αν όμως [...] το ανώτατο αυτό όριο δύναται να αυξηθεί μέχρι 10 % του ετησίου κύκλου εργασιών των εν λόγω επιχειρήσεων [...]», όπως το υπενθυμίζει επίσης το σημείο 5, στοιχείο α', των κατευθυντηρίων γραμμών. Όμως, ούτε προβλήθηκε ούτε, πολλώ μάλλον, αποδείχθηκε ότι το τελικό ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου υπερέβη το κατ' αυτόν τον τρόπο καθορισμένο όριο.

84 Συναφώς, είναι άνευ επιρροής η επίκληση της κατά το παρελθόν πρακτικής λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής.

85 Πράγματι, αφενός, μια τέτοια πρακτική, καθόσον είναι σταθερή, δεν μπορεί, αυτή καθαυτή, να χρησιμεύσει ως νομικό πλαίσιο στους τρόπους υπολογισμού του ποσού

των προστίμων, δεδομένου ότι, όσον αφορά τις παραβάσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ο υπολογισμός αυτός καθορίζεται στην παράγραφο 5 αυτού του άρθρου. Αφετέρου, ενόψει του περιθωρίου εκτιμήσεως που το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ αφήνει στην Επιτροπή, δεν μπορεί να προσαφθεί σ' αυτήν ότι εισήγαγε μια νέα μέθοδο υπολογισμού του ποσού των προστίμων, καθόσον αυτά δεν υπερβαίνουν το μέγιστο όριο που καθορίζεται με το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

- 86 Επιπλέον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το πλαίσιο της και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, και τούτο χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη (διάταξη του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 54· απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-219/95 P, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4411, σκέψη 33· βλ. επίσης την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-295/94, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-813, σκέψη 163). Επομένως, κατέστη δυνατόν, π.χ., να διαπιστώσει ο κοινοτικός δικαστής το αθέμιτο μιας μεθόδου υπολογισμού κατά την οποία η Επιτροπή καθορίζει καταρχάς το συνολικό ποσό του επιβλητέου προστίμου, κατανέμοντας στη συνέχεια το συνολικό αυτό ποσό μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων ανάλογα με τις δραστηριότητές τους στον οικείο τομέα (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψεις 48 έως 53).
- 87 Το επιχείρημα, εξάλλου, που η προσφεύγουσα αντλεί από το ότι τα επιβληθέντα πρόστιμα δεν λαμβάνουν υπόψη την αντίστοιχη ισχύ των οικείων επιχειρήσεων από την άποψη των μεριδίων τους αγοράς, πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 88 Πρέπει, βεβαίως, να υπομνησθεί ότι τα μερίδια αγοράς που κατέχει μια επιχείρηση είναι κρίσιμα για τον προσδιορισμό της επιρροής που μπορεί αυτή να ασκήσει στην αγορά, πλην όμως δεν πρέπει να είναι καθοριστικά της οικονομικής ισχύος της

επιχειρήσεως (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 139).

- 89 Πάντως, κατά πάγια νομολογία, μεταξύ των στοιχείων εκτιμήσεως της σοβαρότητας μιας παραβάσεως μπορούν, αναλόγως της περιπτώσεως, να περιλαμβάνονται ο όγκος και η αξία των εμπορευμάτων που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως, καθώς και το μέγεθος και η οικονομική ισχύς της επιχειρήσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 120 και 121· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, T-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψη 94, και προπαρατεθείσα απόφαση SCA Holding κατά Επιτροπής, σκέψη 176).
- 90 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, η Επιτροπή, ορθώς, στηρίχθηκε, κυρίως στο μέγεθος και στην οικονομική ισχύ των οικείων επιχειρήσεων διαπιστώνοντας ότι ήταν όλες μεγάλων διαστάσεων, αφού τόνισε προηγουμένως ότι οι έξι οικείες επιχειρήσεις αντιπροσωπεύουν πλέον το 80 % της ευρωπαϊκής παραγωγής τελικών προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα (αιτιολογική σκέψη 9 της αποφάσεως). Συναφώς, η σύγκριση στην οποία προέβη η προσφεύγουσα μεταξύ του μεριδίου της αγοράς κατά περίπου 11 % και αυτών της Ugine, της AST και της Avesta, κατά περίπου 18, 15 και 14 % αντιστοίχως, δεν είναι δυνατόν να παρουσιάζει «σημαντική διαφορά» μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών, κατά την έννοια του σημείου 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών, που να δικαιολογεί κατ' ανάγκη διαφοροποίηση στην εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως.
- 91 Υπό τις συνθήκες αυτές, το ύψος του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου δεν μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογο, δεδομένου ότι το σημείο εκκινήσεως για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου, που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως, δικαιολογείται υπό το φως των κριτηρίων που καθορίζονται στις κατευθυντήριες γραμμές, όπως τις εφάρμοσε η Επιτροπή για να εκτιμήσει τη φύση και το αντικείμενο της παραβάσεως, την επίπτωσή της στην αγορά καθώς και το μέγεθος των οικείων επιχειρήσεων.
- 92 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί της διάρκειας της παραβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 93 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι η παράβαση ήταν περιστασιακή ή βραχείας διάρκειας, η Επιτροπή όφειλε να προβεί σε περιορισμό του ύψους του προστίμου και όχι σε προσαύξηση κατά 1,6 εκατομμύρια ECU λόγω της δήθεν μακράς διάρκειας της παραβάσεως.
- 94 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η προσαύξηση αυτή λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια της παραβάσεως η οποία, ως προς την προσφεύγουσα, όπως και για το πλείστον των άλλων αποδεκτών της αποφάσεως, ήταν τεσσάρων ετών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 95 Για τον καθορισμό των ποσών των προστίμων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η διάρκεια των παραβάσεων καθώς και όλων των στοιχείων που μπορούν να επεισέλθουν στην εκτίμηση της σοβαρότητάς τους (βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση *Musique Diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 129).
- 96 Όσον αφορά τον παράγοντα που αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, οι κατευθυντήριες γραμμές κάνουν μια διάκριση μεταξύ των παραβάσεων βραχείας διάρκειας (κατά κανόνα μικρότερης του ενός έτους), για τις οποίες το ποσό που προκρίνεται βάσει της σοβαρότητας δεν πρέπει επαυξάνεται, των παραβάσεων μέσης διάρκειας (κατά κανόνα από ένα έως πέντε έτη), για τις οποίες το ποσό αυτό

μπορεί να επαυξάνεται μέχρι 50 %, και των παραβάσεων μεγάλης διάρκειας (κατά κανόνα μεγαλύτερης των πέντε ετών), για τις οποίες το ποσό αυτό μπορεί να επαυξάνεται για κάθε έτος κατά 10 % (σημείο 1 Β, πρώτη έως τρίτη περίπτωση).

97. Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 64 και 65, η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι η παράβαση διήρκεσε μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως, στις 21 Ιανουαρίου 1998, οπότε η διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση έπρεπε να εκτιμηθεί στα τέσσερα έτη.
98. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή προέβη, ορθώς, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές, σε προσαύξηση κατά 10 %, για κάθε έτος που πέρασε, του ύψους του προστίμου που προκρίθηκε λόγω της σοβαρότητας της παραβάσεως, ήτοι προσαύξηση κατά 40 % σε αντιστοιχία προς την πραγματική διάρκεια της παραβάσεως.
99. Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Επί των ελαφρυντικών περιστάσεων*

Επιχειρήματα των διαδίκων

100. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη διάφορες ελαφρυντικές περιστάσεις που δικαιολογούσαν την επιβολή προστίμου χαμηλότερου ύψους από αυτό που προκρίθηκε. Συναφώς, επικαλείται την ολιγοπωλιακή δομή της αγοράς του ανοξείδωτου χάλυβα, τη διαφάνειά της λόγω του συστήματος δημοσιεύσεως των τιμών που θεσπίζει το άρθρο 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την ύπαρξη ίδιας μεθό-

δου υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος από πλέον των 25 ετών και το γεγονός ότι η μέθοδος αυτή ήταν γνωστή από το πλείστον των πελατών και, τέλος, το σχετικώς περιορισμένο μέρος της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην τελική τιμή των πλατέων προϊόντων ανοξειδώτου χάλυβα.

- 101 Η Επιτροπή θεωρεί, πρώτον, ότι ο λόγος ακυρώσεως ούτε στηρίζεται ούτε διευκρινίζεται και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 102 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή προβάλλει ότι η ολιγοπωλιακή δομή μιας αγοράς δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα επί του ύψους των προστίμων και ότι οι άλλες περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα εξετάστηκαν και δεν έγιναν δεκτές, στις αιτιολογικές σκέψεις 55, 56, 58, 59 και 64 έως 66 της αποφάσεως, καθόσον δεν έθεταν υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη της παραβάσεως. Εντούτοις, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις ίδιες αυτές περιστάσεις για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως και, ειδικότερα, το ύψος των προστίμων, μολονότι δεν τις χαρακτήρισε ρητώς ως ελαφρυντικές (βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 74 και 75 της αποφάσεως).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 103 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο παρών λόγος πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και, επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτός.
- 104 Εν προκειμένω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι καμία από τις περιστάσεις που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να δικαιολογήσει περαιτέρω μείωση του βασικού ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε.

- 105 Πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ολιγοπωλιακή δομή της αγοράς των πλαστικών προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα δεν μπορεί να συνιστά ελαφρυντική περίπτωση για τους σκοπούς του καθορισμού του ύψους του προστίμου. Πράγματι, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 48 της αποφάσεως, το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις που συμμετείχαν στη σύμπραξη αντιπροσώπευαν το 90 % των πωλήσεων των προϊόντων αυτών είχε ως συνέπεια να καταστήσει ιδιαίτερα σημαντικό τον περιορισμό του ανταγωνισμού στην αγορά συνεπεία της εναρμονισμένης αυξήσεως της τιμής του ανοξείδωτου χάλυβα μέσω του από κοινού καθορισμού των τιμών αναφοράς των στοιχείων κράματος.
- 106 Στη συνέχεια, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το σύστημα στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη συμμετοχή σε μια συμφωνία, ή σε μια εναρμονισμένη πρακτική, που σκοπεί στον συντονισμό της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος.
- 107 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά κατά πάγια νομολογία, η υποχρεωτική δημοσίευση των τιμοκαταλόγων και των προϋποθέσεων πωλήσεως που προβλέπεται από το άρθρο 60, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ έχει ως σκοπό, πρώτον, να εμποδίζει όσο είναι δυνατόν τις απαγορευόμενες πρακτικές, δεύτερον, να επιτρέπει στους αγοραστές να πληροφορούνται επακριβώς τις τιμές και να συμμετέχουν επίσης στον έλεγχο των διακρίσεων και, τρίτον, να επιτρέπει στις επιχειρήσεις να γνωρίζουν επακριβώς τις τιμές των ανταγωνιστών τους για να τους παρέχεται η δυνατότητα να ευθυγραμμίζονται (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Δεκεμβρίου 1954, 1/54, Γαλλία κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, και της 12ης Ιουλίου 1979, 149/78, Rumi κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 219, σκέψη 10).
- 108 Πάντως, οι τιμές που περιέχονται στους τιμοκαταλόγους πρέπει να καθορίζονται από κάθε επιχείρηση ανεξάρτητα, χωρίς συμφωνία, έστω σιωπηρή, μεταξύ τους. Ειδικότερα, το γεγονός ότι οι διατάξεις του άρθρου 60 τείνουν στον περιορισμό του ανταγωνισμού δεν εμποδίζει την εφαρμογή της απαγορεύσεως των συμπράξεων που προβλέπεται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, T-141/94, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-347, σκέψη 312).

- 109 Επιπλέον, το άρθρο 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν προβλέπει καμία επαφή μεταξύ των επιχειρήσεων, πριν από τη δημοσίευση των τιμοκαταλόγων, με σκοπό την αμοιβαία ενημέρωση για τις μελλοντικές τιμές τους. Οι επαφές αυτές όμως, στον βαθμό που εμποδίζουν τον ανεξάρτητο καθορισμό των τιμοκαταλόγων αυτών, μπορούν να νοθεύσουν την κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού, υπό την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της ίδιας Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, σκέψη 313).
- 110 Εν προκειμένω, είναι βέβαιο ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οι παραγωγοί ανοξείδωτου χάλυβα εκπλήρωσαν την υποχρέωσή τους δημοσίευσεως των τιμών τους και των όρων πωλήσεως κοινοποιώντας τους τακτικά στην Επιτροπή και ότι, επ' αυτής της βάσεως, οι εν λόγω επιχειρήσεις γνωστοποίησαν στην Επιτροπή το ύψος των προσαυξήσεων της τιμής του κράματος που σκόπευαν να εφαρμόσουν από την 1η Φεβρουαρίου 1994 (αιτιολογική σκέψη 37 της αποφάσεως).
- 111 Εντούτοις, η ευθυγράμμιση των τιμών αναφοράς που θα χρησιμοποιευν για τον υπολογισμό της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος στην οποία προέβη η προσφεύγουσα, εντός των κρατών μελών της Κοινότητας, προέκυπτε όχι από τη δημοσίευση των τιμοκαταλόγων, αλλ' από μια προηγούμενη εναρμόνιση μεταξύ των παραγωγών, με την οποία συμφωνήθηκε η υιοθέτηση πανομοιότυπων τιμών αναφοράς προκειμένου να καταστεί δυνατή εναρμόνιση, προς τα άνω, των προσαυξήσεων της τιμής του κράματος.
- 112 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί επωφελώς να επικαλείται τη διαφάνεια της αγοράς, που απορρέει από το σύστημα που θεσπίζει το άρθρο 60 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ως ελαφρυντική περίσταση.
- 113 Ως προς το γεγονός ότι η μέθοδος υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος υφίστατο από 25 έτη, αρκεί να υπομνησθεί ότι το αντικείμενο της αθέμιτης συμπράξεως ήταν όχι η χρησιμοποίηση μιας ενιαίας μεθόδου υπολογισμού, ως προς την οποία δεν αποδείχθηκε ότι ήταν ο καρπός μιας αληθινής εναρμονίσεως, αλλ' η

χρησιμοποίηση στη μέθοδο αυτή, με βάση την ίδια ημερομηνία και από όλες τις επιχειρήσεις, πανομοιότυπων τιμών αναφοράς προκειμένου να επιτευχθεί αύξηση των τιμών (αιτιολογικές σκέψεις 47 και 56 της απόφασεως). Επιπλέον, το γεγονός ότι ορισμένοι πελάτες αυτών των επιχειρήσεων είχαν τη δυνατότητα να γνωρίζουν τη μέθοδο υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκε στερείται λυσιτέλειας, πολλώ μάλλον καθόσον, βάσει ακριβώς των καταγγελιών ορισμένων πελατών, η Επιτροπή προέβη σε ελέγχους κατά το άρθρο 47 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

- 114 Το γεγονός, εξάλλου, ότι η σύμπραξη αφορούσε απλώς ένα στοιχείο της τελικής τιμής των πλατέων προϊόντων ανοξείδωτου χάλυβα δεν μπορεί, ούτε αυτό, να δικαιολογήσει, εν προκειμένω, περαιτέρω ελάττωση του ύψους του προστίμου.
- 115 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ απαγορεύει, μεταξύ άλλων, τις συμφωνίες και τις εναρμονισμένες πρακτικές μεταξύ επιχειρήσεων που τείνουν εντός της κοινής αγοράς, άμεσα ή έμμεσα, να παρεμποδίζουν, να περιορίζουν ή να νοθεύουν την κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού, και ιδιαίτερα να καθορίζουν ή προσδιορίζουν τις τιμές. Όμως, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η απαγόρευση των συμπράξεων που συνίστανται, άμεσα ή έμμεσα, στον καθορισμό των τιμών αφορά επίσης τις συμπράξεις που αφορούν τον καθορισμό μέρους της τελικής τιμής (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-29/92, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-289, σκέψη 146).
- 116 Καθόσον, εξάλλου, διαπιστώθηκε ότι η επιβάρυνση της τιμής στην οποία συνεπάγεται η προσ αύξηση της τιμής του κράματος είναι δυνατό να φθάνει μέχρι και το 25 % της τελικής τιμής των προϊόντων (αιτιολογική σκέψη 48 της απόφασεως), δεν μπορεί να υποτιμηθεί ο περιοριστικός του ανταγωνισμού χαρακτήρας της συμπράξεως.
- 117 Επομένως, για όλους αυτούς τους λόγους, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

4. Επί της συνεργασίας που παρέσχε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 118 Στην αιτιολογική σκέψη 96 της απόφασης, η Επιτροπή έκρινε ότι όλες οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις μπορούν, σε διαφορετικό βαθμό, να υπαχθούν στις ευεργετικές διατάξεις του σημείου Δ, που επιγράφεται «Αξιόλογη μείωση του ύψους του προστίμου», της ανακοινώσεως για τη συνεργασία.
- 119 Συναφώς, η απόφαση διαπιστώνει, πρώτον, ότι μόνον η Usinor και η Avesta παραδέχθηκαν την ύπαρξη της παραβάσεως. Εξάλλου, η Avesta διαβίβασε στην Επιτροπή, στις 31 Οκτωβρίου 1996, έγγραφα που αποδεικνύουν την ύπαρξη επαφών μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων και είναι η μόνη επιχείρηση η οποία έθεσε τέλος στην παράβαση πριν από την έκδοση της απόφασης. Η Usinor, εξάλλου, είναι η πρώτη η οποία ενημέρωσε την Επιτροπή για την ύπαρξη της συσκέψεως της Μαδρίτης (αιτιολογική σκέψη 97 της απόφασης). Αντιθέτως, όσον αφορά τις άλλες επιχειρήσεις και, ιδίως, την Acerinox, στην απόφαση εκτίθεται ότι οι δηλώσεις και η απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων δεν προσέθεσαν κανένα νέο στοιχείο και αμφισβητούν τη συμμετοχή της στην παράβαση (αιτιολογικές σκέψεις 99 και 100 της απόφασης).
- 120 Η Επιτροπή, στην απόφαση, συνάγει συναφώς ότι η συνεργασία της Usinor και της Avesta ήταν επομένως σημαντική, αλλά, πάντως, υπερβολικά καθυστερημένη. Όσον αφορά τη συνεργασία των υπόλοιπων επιχειρήσεων, ιδίως της Acerinox, η συνεργασία τους θεωρήθηκε πιο περιορισμένη από αυτήν των δύο πρώτων επιχειρήσεων, διότι δεν προσκομίστηκε καμία έγγραφη απόδειξη ούτε κανένα πραγματικό στοιχείο που δεν γνώριζε ήδη η Επιτροπή, οι επιχειρήσεις δε αυτές δεν παραδέχτηκαν την παράβαση (αιτιολογική σκέψη 100 της απόφασης).

- 121 Στην αιτιολογική σκέψη 101 της αποφάσεως, η Επιτροπή έδειξε ότι τα στοιχεία αυτά δικαιολογούν μείωση του ποσού του προστίμου κατά 10 % για όλες τις επιχειρήσεις, με εξαίρεση την Avesta και την Usinor, στις οποίες εφαρμόστηκε μείωση κατά 40 %.
- 122 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι της χορήγησε μείωση μόνον κατά 10 % του ποσού του προστίμου της, θεωρώντας, κακώς, ότι με τις δηλώσεις και την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, πρώτον, δεν παρασχέθηκε κανένα νέο στοιχείο και, δεύτερον, περιείχαν αμφισβήτηση της υπάρξεως της παραβάσεως.

β) Επί της ελλείψεως νέου στοιχείου παρασχεθέντος κατά τη διοικητική διαδικασία

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 123 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή αγνόησε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, θεωρώντας ότι με τις δηλώσεις της δεν παρασχέθηκε κανένα νέο στοιχείο καθόσον δεν προσκόμισε καμία έγγραφη απόδειξη ούτε κανένα πραγματικό στοιχείο που δεν γνώριζε ήδη η Επιτροπή.
- 124 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι στη δήλωσή της προς την Επιτροπή της 17ης Δεκεμβρίου 1996, απαντώντας στο ερωτηματολόγιο που της είχε αποσταλεί, παραδέχτηκε τα περιστατικά, ιδίως δε την υπέρβη της συσκέψεως της Μαδρίτης, όπως ακριβώς και η Usinor. Εξάλλου, ο πλέον περιορισμένος χαρακτήρας της συνεργασίας της, σε σχέση με την Avesta και την Usinor, εξηγείται από την πλέον περιορισμένη της γνώση της λειτουργίας της προσαπτόμενης συμφωνίας, κατάσταση που είχε αναπόδραστα

επιπτώσεις στη σημασία και το περιεχόμενο της συμμετοχής της στην έρευνα της Επιτροπής. Πάντως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν έπρεπε να τιμωρηθεί για το ότι δεν προσκόμισε γραπτές αποδείξεις τις οποίες δεν κατείχε.

- 125 Η Επιτροπή υλοστηρίζει ότι μόλις στις 17 Δεκεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα εκδήλωσε την επιθυμία της να συνεργαστεί, ήτοι οκτώ ημέρες αφού η Usinor πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη της συσκέψεως της Μαδρίτης, χωρίς πάντως να έχει ποτέ αναγνωρίσει την εμπλοκή της στην παράβαση ή να έχει καν παράσχει αποδεικτικά στοιχεία των οποίων η Επιτροπή δεν είχε γνώση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 126 Πρέπει να υπομνησθεί, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή, στην ανακοίνωσή της για τη συνεργασία, καθόρισε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται με αυτήν στο πλαίσιο της έρευνας που διεξάγει για μια σύμπραξη θα μπορούν να τύχουν είτε απαλλαγής από τα πρόστιμα που θα έπρεπε κανονικά να τους επιβληθούν είτε μείωσης του ποσού τους (βλ. σημείο Α, παράγραφος 3, της ανακοινώσεως για τη συνεργασία).
- 127 Όσον αφορά την εφαρμογή της ανακοινώσεως για τη συνεργασία στην περίπτωση της προσφεύγουσας, δεν αμφισβητείται ότι η περίπτωση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του σημείου Β της ανακοινώσεως αυτής, που αφορά την περίπτωση κατά την οποία μια επιχείρηση έχει καταγγείλει στην Επιτροπή μια μυστική σύμπραξη πριν αυτή προβεί σε έλεγχο (περίπτωση που μπορεί να επιφέρει μείωση τουλάχιστον κατά 75 % του ύψους του προστίμου), ούτε σε αυτό του σημείου Γ της εν λόγω ανακοινώσεως, το οποίο αφορά την επιχείρηση η οποία κατήγγειλε μια μυστική σύμπραξη αφού η Επιτροπή έχει προβεί σε έλεγχο, χωρίς ο έλεγχος αυτός να έχει αποδώσει επαρκή βάση που να δικαιολογεί την κίνηση της διαδικασίας και την έκδοση αποφάσεως (περίπτωση που μπορεί να επιφέρει μείωση από 50 έως 75 % του ύψους του προστίμου).

- 128 Κατά συνέπεια, όπως σαφώς εκτίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 93 έως 96 της αποφάσεως, εφόσον η προσφεύγουσα δεν πληροί τους όρους εφαρμογής ούτε του σημείου Β ούτε του σημείου Γ της ανακοινώσεως για τη συνεργασία, η συμπεριφορά της έπρεπε να κριθεί βάσει του σημείου Δ της εν λόγω ανακοινώσεως που επιγράφεται «Αξιολογή μείωση του ύψους του προστίμου».
- 129 Κατά το σημείο Δ, παράγραφος 1, «εφόσον επιχείρηση συνεργάζεται χωρίς να πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που εκτίθενται στα [σημεία] Β και Γ, τυγχάνει μείωσης κατά 10 έως 50 % του ύψους του προστίμου που θα της είχε επιβληθεί αν δεν είχε συνεργαστεί».
- 130 Το σημείο Δ, παράγραφος 2, ορίζει τα εξής:

«Αυτό μπορεί ιδίως να συμβεί εφόσον:

- πριν από την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση παράσχει στην Επιτροπή πληροφορίες, έγγραφα ή άλλα αποδεικτικά στοιχεία που συμβάλλουν στην επιβεβαίωση της παράβασης,
- μετά την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση ενημερώσει την Επιτροπή ότι δεν αμφισβητεί τα γεγονότα επί των οποίων βασίζονται οι κατηγορίες της.»

- 131 Στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που έχουν παράσχει οι επιχειρήσεις, η Επιτροπή δεν μπορεί να αγνοήσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου η οποία, κατά πάγια νομολογία, παραβιάζεται μόνον όταν

παρόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό ή διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-311/94, BPB de Eendracht κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1129, σκέψη 309, και η παρατιθέμενη νομολογία).

- 132 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, πριν από την αποστολή της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων της 24ης Απριλίου 1997, η προσφεύγουσα έδωσε στην Επιτροπή πληροφορίες που συνέβαλαν στην επιβεβαίωση της υπάρξεως της διαπραχθείσας παραβάσεως, σύμφωνα με το σημείο Δ, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, της ανακοινώσεως για τη συνεργασία.
- 133 Πράγματι, η Επιτροπή, στην απόφαση, τονίζει, με την αιτιολογική σκέψη 92, τα εξής: «υποβλήθηκαν δηλώσεις με τις οποίες αναγνωριζόταν η ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους των Acerinox, ALZ, Avesta, Krupp και Thyssen [KTN], [Usinor] (στις 17 Δεκεμβρίου 1996) και εκ μέρους της AST (στις 10 Ιανουαρίου 1997)». Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Acerinox παραδέχθηκε, ειδικότερα, με τις δηλώσεις της την ύπαρξη της συσκέψεως της Μαδρίτης της 16ης Δεκεμβρίου 1993.
- 134 Πάντως, η Επιτροπή θεώρησε ότι η συνεργασία της προσφεύγουσας ήταν πιο περιορισμένη από αυτήν της Avesta και της Usinor, εφόσον η δήλωση της προσφεύγουσας δεν προσκόμισε κανένα νέο στοιχείο. Συναφώς, διαπιστώθηκε, πράγματι, ότι η Usinor ήταν αυτή που πρώτη πληροφόρησε την Επιτροπή για την ύπαρξη της σύσκεψης της Μαδρίτης (αιτιολογική σκέψη 97 της αποφάσεως) και ότι οι άλλες επιχειρήσεις, όπως η προσφεύγουσα, δεν είχε επομένως προσκομίσει καμία έγγραφη απόδειξη ούτε κανένα πραγματικό στοιχείο που δεν γνώριζε ήδη η Επιτροπή (αιτιολογική σκέψη 100 της αποφάσεως).
- 135 Πρέπει να προσδιοριστεί αν, στηριζόμενη στην εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή αγνόησε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και, επομένως, εφάρμοσε εσφαλμένως το σημείο Δ, παράγραφος 2, της ανακοινώσεως για τη συνεργασία.

- 136 Πρώτον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, όπως βεβαίωσε η Επιτροπή κατά την έγγραφη διαδικασία, η Usinor την πληροφόρησε για την ύπαρξη της συσκέψεως της Μαδρίτης, στις 10 Δεκεμβρίου 1996, απαντώντας σε ερωτηματολόγιο που της δόθηκε από τις υπηρεσίες της Επιτροπής κατά την επιθεώρηση που πραγματοποιήθηκε στην έδρα της επιχειρήσεως.
- 137 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που διέταξε, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να διευκρινίσει αν είχε διατυπώσει προς όλες τις επιχειρήσεις που ήταν αποδέκτες της αποφάσεως τις ίδιες ερωτήσεις με αυτές που έθεσε στην Usinor. Στη γραπτή της απάντηση, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι όλες οι επιχειρήσεις που ήταν αποδέκτες της αποφάσεως είχαν πράγματι λάβει το ίδιο ερωτηματολόγιο. Διευκρίνισε, ειδικότερα, ότι οι ερωτήσεις αυτές διατυπώθηκαν προς την Acerinox στις 10 Δεκεμβρίου 1996 κατά τη διάρκεια μιας συσκέψεως με τις υπηρεσίες της Επιτροπής.
- 138 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ουδόλως αποδείχθηκε, ούτε εξάλλου προβλήθηκε, ότι η Acerinox είχε γνώση του περιεχομένου των απαντήσεων που έδωσε η Usinor, οι οποίες, από τη φύση τους, έπρεπε να παραμένουν εμπιστευτικές, όταν διαβίβασε στην Επιτροπή τη δήλωση της με την οποία παραδέχθηκε τα περιστατικά, ιδίως δε την ύπαρξη της συσκέψεως της Μαδρίτης.
- 139 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι ο βαθμός της συνεργασίας που παρέσχε η προσφεύγουσα και η Usinor ήταν σχεδόν παρόμοιος, καθόσον οι επιχειρήσεις αυτές έδωσαν στην Επιτροπή, κατά το ίδιο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας και υπό ανάλογες περιστάσεις, παρόμοιες πληροφορίες όσον αφορά τα περιστατικά που τους προσάπτονταν.
- 140 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός και μόνον ότι μια από τις επιχειρήσεις αυτές παραδέχθηκε τα προσαπτόμενα περιστατικά απαντώντας πρώτη στις ερωτήσεις που έθεσε η Επιτροπή δεν μπορεί να συνιστά αντικειμενικό λόγο για να τους επιφυλαχθεί διαφοροποιημένη μεταχείριση. Πράγματι, η εκτίμηση του βαθμού συνεργ-

γασίας εκ μέρους των επιχειρήσεων δεν μπορεί να εξαρτάται από καθαρά τυχαίους παράγοντες, όπως τη σειρά με την οποία ερωτώνται από την Επιτροπή.

- 141 Κατά συνέπεια, και καθόσον θεώρησε ότι η προσφεύγουσα δεν της προσκόμισε κανένα νέο στοιχείο, η Επιτροπή αγνόησε το σημείο Δ, παράγραφος 2, της ανακοινώσεως για τη συνεργασία και παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.
- 142 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει να γίνει δεκτό.

γ) Επί της αναγνώρισεως της υπέρξεως της παραβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 143 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έπρεπε να τύχει της ίδιας μείωσης κατά 40 % επί του ύψους του προστίμου της οποίας έτυχαν η Avesta και η Usinor λόγω του ότι παραδέχθηκαν την ύπαρξη της παραβάσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν μπορούσε να της προσάψει το ότι δεν παραδέχθηκε τη συμμετοχή της σε μια συμφωνία, ενώ προδήλως δεν κατηγορούνταν καν ότι συμμετέσχε σ' αυτή.
- 144 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτή της Avesta και της Usinor. Συγκεκριμένα, διαφορετικά από τις δύο αυτές επιχειρήσεις που παραδέχθηκαν την ύπαρξη της εναρμονίσεως (βλ. την αιτιολογική σκέψη 97 της αποφάσεως), η προσφεύγουσα αρνούνταν πάντοτε την εμπλοκή της στην παράβαση (βλ. τις αιτιολογικές σκέψεις 87 και 100 της αποφάσεως).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 145 Καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η συνεργασία της κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας δικαιολογούσε τη μείωση κατά 40 % του ύψους του προστίμου, της οποίας έτυχαν η Avesta και η Usinor, πρέπει να εξακριβωθεί αν η απόφαση πάσχει λόγω πλάνης περί τα πράγματα ή λόγω πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως επί του σημείου αυτού.
- 146 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την απόφαση, «μονάχα η Usinor και η Avesta παραδέχθηκαν την ύπαρξη της συμπράξεως» (αιτιολογική σκέψη 97 της αποφάσεως). Ως προς την προσφεύγουσα, στην απόφαση, αφού εκτίθεται ότι η προσφεύγουσα αρνήθηκε κατηγορηματικά ότι έλαβε οποιεσδήποτε πληροφορίες (αιτιολογική σκέψη 87 της αποφάσεως), διαπιστώνεται, στη συνέχεια, ότι με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων της 24ης Απριλίου 1997, «η Acerinox [...] παραδέχεται [...] την ύπαρξη της συμπράξεως, αλλ' αρνείται τη συμμετοχή της σ' αυτή» (αιτιολογική σκέψη 99 της αποφάσεως). Η Επιτροπή συνήγαγε, ιδίως, από το στοιχείο αυτό ότι η συνεργασία της προσφεύγουσας, η οποία δεν παραδέχθηκε την εμπλοκή της στην παράβαση, ήταν πιο περιορισμένη απ' αυτήν της Usinor και της Avesta και, κατά συνέπεια, δικαιολογούσε μόνον κατά 10 % ελάττωση του ποσού του προστίμου (αιτιολογικές σκέψεις 100 και 101 της αποφάσεως).
- 147 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολοντί δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα παραδέχθηκε το υποστατό των γεγονότων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή, πράγμα που δικαιολόγησε μείωση κατά 10 % του ποσού του επιβληθέντος προστίμου, ουδόλως προκύπτει από τη δικογραφία, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ότι παραδέχθηκε επίσης, ρητώς, την εμπλοκή της στην παράβαση.
- 148 Όμως, κατά τη νομολογία, μείωση του προστίμου δικαιολογείται μόνον εάν η συμπεριφορά της οικείας επιχειρήσεως διευκόλυνε την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως και, ενδεχομένως, τον τερματισμό της (προπαρατεθείσα

απόφαση BPB de Eendracht κατά Επιτροπής, σκέψη 325· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-338/94, Finnboard κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1617, σκέψη 363, επιβεβαιωθείσα κατόπιν αναιρέσεως με απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-298/98 P, Finnboard κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-10157, και προαναφερθείσα απόφαση Mayr-Melnhof κατά Επιτροπής, σκέψη 330). Αυτό δεν συμβαίνει όταν, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση αμφισβητεί οποιαδήποτε συμμετοχή στην παράβαση (προπαρατεθείσα απόφαση BPB de Eendracht κατά Επιτροπής, σκέψη 326).

- 149 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, ορθώς, έκρινε ότι, απαντώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα δεν συμπεριφέρθηκε κατά τρόπο που να δικαιολογεί περαιτέρω μείωση του ποσού του προστίμου λόγω της συνεργασίας της κατά τη διοικητική διαδικασία.
- 150 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του λόγου που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθεί.
- 151 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι ο λόγος που προβάλλει η προσφεύγουσα μπορεί να γίνει δεκτός μόνον ως προς το πρώτο σκέλος του.
- 152 Κατά συνέπεια, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο κρίνει, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, ότι, λόγω της συνεργασίας της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, πρέπει να της παρασχεθεί μείωση κατά 20 % επί του ποσού του προστίμου, όπως αυτό καθορίστηκε με την απόφαση πριν ληφθεί υπόψη η συνεργασία αυτή, καθόσον η εν λόγω επιχείρηση πληροφόρησε την Επιτροπή για τη σύσκεψη της Μαδρίτης κατά τον ίδιο τρόπο με την Avesta και την Usinor, αλλά, σε αντίθεση προς τις επιχειρήσεις αυτές, αμφισβήτησε οποιαδήποτε συμμετοχή στην παράβαση.

B — Επί του λόγου που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 153 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπέστη μεταχείριση που συνιστά δυσμενή διάκριση σε σχέση με την Outokumpu, η οποία ούτε καν περιλαμβάνεται στους αποδέκτες της αποφάσεως, ενώ ενεπλάκη στη διαδικασία. Συγκεκριμένα, μολονότι αληθεύει ότι η Outokumpu δεν συμμετείχε στη σύσκεψη της Μαδρίτης, πληροφορήθηκε, εντούτοις, για τη συμφωνία που συνήφθη κατά τη σύσκεψη και υιοθέτησε, κατά συνέπεια, τη μέθοδο υπολογισμού της προσαυξήσεως της τιμής του κράματος (αιτιολογική σκέψη 33 της αποφάσεως). Το γεγονός ότι η Outokumpu παρέσχε «καθοριστικά στοιχεία» για να αποδειχθεί η ύπαρξη της συμπράξεως κατά έναν έλεγχο της Επιτροπής, που πραγματοποιήθηκε στις 17 Οκτωβρίου 1996, μπορεί, το πολύ, να δικαιολογήσει μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε κατά 50 έως 75 %, σύμφωνα με το σημείο Γ της ανακοινώσεως για τη συνεργασία, όχι όμως πλήρη απαλλαγή.
- 154 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο λόγος για τον οποίο η Outokumpu αποκλείστηκε από τη διαδικασία δεν ήταν το ότι συνεργάστηκε, αλλ' ότι δεν παραβρέθηκε στη σύσκεψη της Μαδρίτης. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο λόγος που αντλείται από τη μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στην Outokumpu στερείται λυσιστέλειας, εν προκειμένω, ενόψει της νομολογίας (προπαρατεθείσα απόφαση *Ahlström Osaakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 146).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 155 Κατά πάγια νομολογία, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως υπάρχει μόνον όταν παρόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό ή διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπον εκτός εάν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 131).

- 156 Επιπλέον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά τη νομολογία, όταν μια επιχείρηση παραβεί, με τη συμπεριφορά της, τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού, δεν μπορεί να αποφύγει την επιβολή κυρώσεων για τον λόγο ότι σε άλλον επιχειρηματία δεν έχει επιβληθεί κανένα πρόστιμο, εφόσον μάλιστα η περίπτωση του επιχειρηματία αυτού δεν έχει καν υποβληθεί στην κρίση του Πρωτοδικείου (βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση *Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψη 197).
- 157 Κατά συνέπεια, η αίτηση που αντλείται από το ότι η Επιτροπή αποφάσισε, κακώς, να μη διώξει την *Outokupru* στερείται λυσιτέλειας για τους σκοπούς της παρούσας δίκης και πρέπει να απορριφθεί. Επομένως, το αίτημα της *AST* για μέτρα οργάνωσης της παρούσας διαδικασίας, ως προς το σημείο αυτό, πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί της ασκήσεως από το Πρωτοδικείο της πλήρους δικαιοδοσίας του

- 158 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας που αφορά τον περιορισμό του ύψους του προστίμου λόγω της συνεργασίας της κατά τη διοικητική διαδικασία (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 126 έως 142). Για τους ήδη εκτεθέντες λόγους (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 152), το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει, ως εκ τούτου, να χορηγηθεί στην προσφεύγουσα ελάττωση κατά 20 % του ποσού του προστίμου.
- 159 Από την απόφαση προκύπτει ότι, πριν πραγματοποιηθεί ελάττωση κατά 10 % λόγω της συνεργασίας της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας (αιτιολογική σκέψη 101 της αποφάσεως), το βασικό ποσό του προστίμου, κατ' αντιστοιχία προς τη

σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, καθορίστηκε σε 5,6 εκατομμύρια ECU για την προσφεύγουσα, κατόπιν μειώθηκε κατά 30 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων (αιτιολογική σκέψη 84 της αποφάσεως), ήτοι ποσό 3 920 000 ECU.

160 Για τους προεκτεθέντες λόγους, πρέπει να χορηγηθεί στην προσφεύγουσα ελάττωση κατά 20 % του ενδιάμεσου ποσού των 3 920 000 ECU λόγω της συνεργασίας της κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, πράγμα που ισοδυναμεί με μείωση κατά 784 000 ECU. Κατά συνέπεια, το συνολικό ποσό του επιβλητέου στην Acerinox προστίμου πρέπει να εκτιμηθεί σε 3 136 000 ECU.

161 Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα προεκτεθέντα, αφενός, και το γεγονός ότι από την 1η Ιανουαρίου 1999 άρχισε να ισχύει ο κανονισμός (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 1997, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ (ΕΕ L 162, σ. 1), αφετέρου, το ποσό των προστίμων αυτών πρέπει να καθορισθεί σε ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

162 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, τούτο μπορεί να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει όπως κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα αν ο διάδικος ηττήθηκε σε ένα ή περισσότερα αιτήματα. Υπό τις εν προκειμένω περιστάσεις, κρίνεται ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δύο τρίτα των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Καθορίζει το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται στη *Compañia española para la fabricación de aceros inoxidables, SA*, σε 3 136 000 ευρώ.**
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**
- 3) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δύο τρίτα των εξόδων της Επιτροπής. Η Επιτροπή φέρει το εν τρίτο των δικαστικών της εξόδων.**

Vesterdorf

Βηλαράς

Forwood

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf

Π - 3912

Περιεχόμενα

Τα περιστατικά της υποθέσεως	II - 3865
Διαδικασία	II - 3871
Αιτήματα των διαδίκων	II - 3871
Επί των αιτημάτων περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής	II - 3872
1. Επί του πρώτου λόγου που αντλείται από τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση	II - 3872
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3872
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3875
2. Επί του δεύτερου λόγου που αντλείται από τον περιστασιακό χαρακτήρα της παραβάσεως	II - 3880
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3880
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3883
Επί των αιτημάτων που αφορούν τη μείωση του προστίμου	II - 3886
Α – Επί των λόγων που αντλούνται από εσφαλμένο υπολογισμό του ύψους του προστίμου	II - 3886
1. Επί της σοβαρότητας παραβάσεως	II - 3886
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3886
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3889
2. Επί της διάρκειας της παραβάσεως	II - 3894
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3894
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3894
3. Επί των ελαφρυντικών περιστάσεων	II - 3895
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3895
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3896
4. Επί της συνεργασίας που παρέσχε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας	II - 3900
α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 3900
β) Επί της ελλείψεως νέου στοιχείου παρασχεθέντος κατά τη διοικητική διαδικασία	II - 3901
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3901
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3902
	II - 3913

γ) Επί της αναγνώρισεως της υπέρξεως της παραβάσεως	II - 3906
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3906
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3907
B — Επί του λόγου που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρί- σεως	II - 3909
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 3909
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 3909
Επί της ασκήσεως από το Πρωτοδικείο της πλήρους δικαιοδοσίας του	II - 3910
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 3911